

ZOEKEN NAAR SARA

Alain Donker

© Just Publishers

Wanneer Alain en zijn vriendin een baby verwachten ontstaan er scheurtjes in hun eerder zo passievolle relatie. Die scheurtjes groeien uit tot een breuk. Kort na de geboorte van hun baby Sara gaat het stel uit elkaar. Gaandeweg toont Alains ex haar ware karakter. Haar gedrag wordt explosiever en manipulatiever. Een omgangsregeling houdt geen stand. Ze maakt het voor Alain steeds moeilijker een band met de kleine Sara te onderhouden. Wat volgt is een treurige gang langs advocaten en rechters. Wanneer Sara drie jaar is verhuizen moeder en kind naar Zwitserland. Vader Alain blijft wanhopig achter. Weer later duiken ze op in Spanje. Daar weet Sara's moeder, ondanks rechterlijke dwangbevelen, de kinderbescherming, schoolbestuurders en rechters te overtuigen van haar gelijk. Wanneer er gaandeweg toch barstjes in haar verhaal komen, vertrekt ze opnieuw met de dan 11-jarige Sara. Dit keer met onbekende bestemming.

LEESFRAGMENT

Gelukkig waren er ook andere gedachten: Silke was in verwachting. Het was een prachtige verrassing. We hadden het er eigenlijk nooit over gehad, over het krijgen van een kind. In mijn herinnering deden we er ook heel weinig aan. Na een onstuimig begin was onze relatie in een lagere, zo niet achteruit-versnelling terecht gekomen. We vreeën weinig. Er was veel stress. Silke moest nieuw werk vinden. We hadden nooit genoeg geld.

Silke had, kort voor zij zwanger werd, een verzekering afgesloten bij een ziektekostenverzekeraar. Dat is in Italië geen verplichting, het grootste deel van de bevolking kan aanspraak maken op de nationale gezondheidszorg. Dat gold ook voor ons. Maar de particuliere verzekering voorzag in een kostenvergoeding van 10.000 euro bij zwangerschap en bevalling. Dat bood de mogelijkheid om de bevalling in een privékliniek te laten plaatsvinden. Dat wilde Silke graag. Alleen de beste zorg was goed genoeg voor haar en haar baby, zei ze en die zorg kon alleen een privékliniek bieden. Dat was natuurlijk weer heel zwart-wit. De Italiaanse openbare gezondheidszorg is niet slecht, er zijn alleen veel regionale verschillen. Je moet gewoon eerst even uitzoeken of een ziekenhuis of een bepaalde afdeling goed of minder goed is. We gingen op zoek naar een kliniek met een goede reputatie. Op zoek naar de allerbeste reden we in de weekends klinieken af in Toscane en Rome.

Silke kreeg het idee om een badbevalling te doen. Daarmee werd de keus wel heel klein. Uiteindelijk kwamen we uit in het ziekenhuis van Poggibonsi, bij Siena. Het plaatselijk ziekenhuis, weliswaar publiek, beschikte ook over een privé-afdeling die in het jaar 2000 in gebruik was genomen. Nieuw zou

beter zijn. In dat ziekenhuis was het mogelijk om de weeën in het water op te wekken tijdens de ontsluitingsfase en ook het bevallen zelf kon in het water plaatsvinden. Silke wilde per se zó bevallen. Zo'n badbevalling heeft wel voordelen, zo kon ik me indenken. Een warm bad is ontspannender dan een hard bed en de bevalling verloopt ongetwijfeld soepeler. We maakten testritjes om te kijken hoeveel tijd we kwijt zouden zijn om Silke naar het ziekenhuis te brengen. Kon ze, als de bevalling zich had aangekondigd, anderhalf uur lang in de auto zitten op weg naar Poggibonsi? We dachten van wel. Alles was klaar. We hadden ook nog een privéverloskundige ingehuurd.

Toen we wisten dat het meisje zou worden, stelden we ieder een lijstje met namen op. Ik vond Tarquinia en Aurelia mooi. Het zijn toepasselijke namen. Ons kind zou worden geboren in het land van de Etrusken en Romeinen. Tarquinia is de naam van twee Etruskische koningen. Haar geboortegrond was Talamone en dat was nota bene door de Etrusken gesticht. En de baby was ook nog eens verwekt op een Romeinse cisterne. Hoe kon je, al met al, het verleden géén rol laten spelen in haar naam? Maar Silke vond mijn keuze maar niets. 'Haha, je wil je dochter naar een autoweg vernoemen,' zei Silke. Niet één keer, maar telkens en tegen iedereen, die het maar wilde horen. Aurelia was volgens haar een verwijzing naar de Via Aurelia, de autoweg naar Rome. Aurelia stond voor mij voor een antieke naam uit de Romeinse tijd. Maar Silke had nu eenmaal niets met geschiedenis of beelden uit het verleden.

Misschien was het ook wel een idioot idee van mij. Mogelijk koos ik onwillekeurig voor zulke namen om tegenwicht te bieden aan de namen van Silke. Zij had liever een voornaam als Damiana. Ik zag mezelf mijn kind al roepen: 'Damiana, kom je aan tafel!' Alsof je de duivel aanroept. Nee, die naam nooit. De namenstrijd eindigde in een shortlist van twee namen: Sara en Nora. Wat mij betreft zou het Sara worden.

Ik heb van Sara duizenden foto's. Ik legde bijna elk moment vast, dat doe ik van alle dingen. Dat is mijn manier om de tijd af te remmen. Toch heb ik maar één foto van Silke uit de tijd dat ze in verwachting is. De foto is genomen terwijl we onder de buitentrapp van de woning in Talamone staan. Silke draagt een ruimvallende turquoise jurk. Ze is in de laatste periode van haar zwangerschap, haar gezicht is opgezet. Ik heb een witte trui aan en sla een arm om haar schouder. Het vreemde is, heb ik pas vastgesteld, dat mijn arm als bij een marionet in de lucht hangt, zonder dat ik Silke echt aanraak. De andere hand houd ik de aan onderzijde van haar buik. Een teken aan de wand? Ontbonden met Silke, verbonden met mijn kind.

Zes weken voordat onze naamloze baby was uitgerekend, hadden we nog een routineonderzoek bij de arts. Tijdens het bestuderen van de echo zei de arts ongerust: 'De baby beweegt

nauwelijks. Jullie moeten direct naar het ziekenhuis.’ We reden met een ongerust hart naar het plaatselijk ziekenhuis, een betonnen, onvriendelijke, grijze kolos waar we nog heel vaak zouden komen. Het was al avond toen Silke in het ziekenhuis aankwam. Van tevoren hadden we een zak fastfood gekocht bij de Mac tegenover het ziekenhuis, de enige zaak in de buurt die nog open was. Ik zie Silke nog zitten op de rand van het bed, ik zie nog hoe ze nuggets eet. We zeiden niet veel. Ik was in gedachten bij de baby. Silke waarschijnlijk ook. Zou ons kind wel levend op de wereld komen?

Ik voelde me eindelijk weer eens verbonden met Silke. Was het omdat we gevangen waren in dezelfde gedachten? Kwam het door de onrust die bonste in ons hart? Of was het omdat alles ons zo absurd voorkwam? Sara staat op punt geboren te worden en wij eten gefrituurd kippenvlees op de rand van een bed in een openbaar ziekenhuis. Vier uur geleden lagen we nog aan de rand van het zwembad en dronken witte wijn. De dienstdoend arts kwam binnen. Zijn ogen zochten de patiënt en richtten zich toen op de zak met de M erop. Zijn wangen werden rood van agitatie. ‘Houd daar alstublieft gelijk mee op. Fastfood, in hemelsnaam! Over een paar uur moet u naar de operatiekamer!’

De volgende ochtend kwam ons kind via een keizersnede ter wereld. Het was heel abrupt. Allesbehalve een waterbevalling. Ik had tijdens de ingreep op de gang gewacht. Ik zag hoe Silke, nog onder zeil van de narcose, op een ziekenhuisbed voorbij werd gereden. De eerste keer dat ik Sara zag, een paar uur later, lag ze in de couveuse als een hompje vlees in een groen jasje. Een slangetje liep van Sara naar een apparaat. Er zat een soort knijper aan haar tenen en een lichtje daaraan ging aan en uit. Ze had de kleinst mogelijke pamber om, die tot net onder haar oksels kwam. Zo klein was ze. Een verpleegster vroeg naar de naam van onze baby. We hadden nog geen naam. De shortlist was nog niet korter geworden. Maar het belangrijkste was dat onze naamloze baby gezond was.

Dat was niet het geval met Silke. Ze hield een hoge bloeddruk en verloor in snel tempo eiwitten. Ze leed aan pre-eclampsie, zwangerschapsvergiftiging. Ze mocht de eerste vijf dagen niet op de afdeling ‘neonatologie’ komen. En de doktoren vonden Sara te zwak om in de couveuse naar haar mama te worden gereden. Ik was degene die pendelde tussen kind en vrouw, tussen een verdieping en twee gangen.

Silke was in alle staten. Ik heb zelden zoveel boosheid en machteloosheid gezien in één persoon. Zou de pre-eclampsie hebben geleid tot een trauma bij Silke? Later zei ze dat ze mijn steun had gemist. Maar ik was er toch zeker. Ik reed twee keer per dag naar het ziekenhuis, deed het huishouden en mijn werk. De verwijdering tussen ons werd met de dag groter.

Na 48 uur op aarde had onze baby nog steeds geen naam. Op de afdeling verloskunde lag zij anoniem tussen een Raffaella en een Marco. Haar naamsticker was nog leeg. Op de derde dag kwam de verloskundige aan het bed van Silke. Ze maande ons om toch eens met de naam te komen. We zaten nog steeds in tweestrijd over de namen Sara of Nora. 'Doe maar wat je denkt dat het beste is,' zei Silke. Het waren haar laatste verstandige woorden. Toen ze in slaap viel, ging ik naar de verloskundige. Ik zei dat de baby Sara zou heten.